

עטרת תפארת

במחיצת רבינו הגדול מרן בעל אילת השחר זצוקללה"ה
טור שבעי מהחברותא הגרמ"י שניידר שליט"א

פרשת

ויקרא

◆◆◆

שנת

תשפ"ג

◆◆◆

גליון 196

הליכות עולם...

רבות מחשבות...

ימים אלו, כשבועיים לפני חג הפסח, ותחילת חודש "הגאולה", עם יציאת שוקדי ועמלי התורה לתקופת "בין הזמנים", ישנם כ"כ הרבה נושאים מרבינו, ממש בבחינת "ים הגדול", ולא שייך להביא אלא כטיפה מן הים... ובטוחים אנו בחסדו ית"ש להביא את מה שתועלתו מרובה.

דבר ראשון נראה מהדברים שנשא רבינו, בפני יקרי חמד בישיבת "תפארת ציון" המעטירה, [מיסודו של הגה"צ ר' יעקב שניידמן זצ"ל, שאמר רבינו שכולנו חייבים לו הכרת הטוב, על שהקים את הישיבה הק', שהעמידה גדולי עולם]. והי' בא לשם מידי שנה בשנה, בסיום זמן חורף להשתתף בסיום מסכת עם סיום הזמן.

וכך אמר - בשנת תשס"ח. הגמ' מביאה בכמה מקומות תנא דבי אליהו כל השונה הלכות בכל יום מובטח לו שהוא בן העולם הבא, [ואומרים את זה בשעת סיום מסכתא, וכן כל יום בסוף תפילת שחרית]. כל השונה הלכות "בכל יום" לא

כתוב כל השונה הלכות "בכל רגע".

ובעצם מה זה שונה הלכות, שונה הלכות הכונה היא לגמ', שכשלומדים את זה לומדים הלכות, כל הש"ס עי"ז לומדים הלכות, אין הלכה ממה שלא כתוב בתלמוד.

וכתוב כל השונה הלכות "בכל יום", משמע שאפילו בזמנים שהוא לא יכול ממש כל היום ללמוד, הוא טרוד בעניני החג, כמו היום, שצריך לעשות דברים בשביל החג, בשביל פסח, צריך התכוננות גדולה מאד, כי

זה מאד חמור הענינים של החג, צריך זהירות מחמץ, וג"כ מצה, כל המצות האלה, צריך טירחא גדולה מאד, אז יש זמנים שהוא לא יכול כל היום ממש, בכל זאת צריך בכל יום, כל השונה הלכות "בכל יום".

וכאן ביאר היכן ראו חז"ל שזה הכונה בהליכות עולם...

ולכן חז"ל דרשו שכל השונה הלכות "בכל יום", כיון שדבר כזה צריך להיות בכל יום, אי אפשר לומר שיהי' פעם כן פעם לא, אלא אפילו בזמן שהוא מאד טרוד, צריך להיות הכי דברים כדי לעשות, מה שהוא מחוייב לעשות, הוא מוכרח לעשות משום איזה סיבה שיהיה, בכל זאת צריך לדעת שכל יום לא יחסר, אל תקרי הליכות אלא הלכות, שבכל יום אי אפשר שיחסר יום אחד שלא ילמוד תורה, ענינים של הלכות, תלמוד גמרא רש"י תוס', כל הדברים האלה נכלל בהלכות...

ניתן להאזין מידי יום לדבר תורה בהלכה ואגדה (לע"ע בהלכות פסח) מרשכבה"ג רבינו מרן ראש הישיבה זצוק"ל שנמסר ע"י תלמידו חברותא הגרמ"י שניידר שליט"א בקו אילת השחר 0799-555555 שלוחה 7 ובקול הלשון

ובא' המכתבים לחיזוק התלמידים לבין הזמנים, כתב כך לתלמידי ישיבה לצעירים נוה שאנן בראשות הג"ר יהודה כהן שליט"א

שמעתי על מחשבתכם הנכונה ללמוד בין הזמנים.

הנה לא מצינו בתלמוד ענין בין הזמנים, אמנם הי' זמן שהי' עובדים בשביל פרנסה כמבואר במס' ברכות ל"ה ב' אמר להו רבא לרבנן לא תתחזו קמאי לא ביומי ניסן ולא ביומי תשרי וכו'. אבל סתם בין הזמנים לא מצינו.

אמנם בדורות האחרונות הקילו מסדרי הישיבות לפוש קצת, אבל ודאי אין שום היתר לפטור עצמו מלמוד התורה.

חזקו ותחזקנה ידיכם ללמוד כל א' להרבות תורה, וזה יוסיף גם ביראה שיהיה מתקיים. ותוסיפו חיל.

ב' ניסן תשע"א לפ"ק אהרן י לייב שטיינמן

שטייגערן בין הזמנים

והי' אומר רבינו שלקראת בין הזמנים, צריך כל אחד "לקבוע לעצמו" דבר שיהי' מחייב בשבילו, אם ללמוד מסכתא מסוימת, מתחילתה עד סופה, או לברר סוגיא מסוימת, שבאמצע הזמן לא הי' שייך וכדו', שבה יהי' מחובר כל הזמן "אל החיים".

והי' אומר בשם מרן בעל הקהלות יעקב זצוק"ל, שבבין הזמנים אפשר לעשות "שטייגערן" במיוחד, היות ויכול

ללמוד "במקום שלבו חפץ", קדשים וכדו', מה שלא מתאפשר תמיד לבן ישיבה, באמצע הזמן.

להחיות את "הנשמה"

והרחיב בזה, בישיבת בין הזמנים בנתניה, ונביא מעט מהדברים, מורי ורבותי

כל אחד יודע שהקב"ה ברא את הבריאה, הוא ברא ורוצה שהבריאה תתקיים. ולכל הברואים הקב"ה נתן להם אפשרות שיוכלו להתקיים, וכל שכן האדם שהוא מבחר הברואים, הקב"ה רוצה שיחיה, אשר יעשה אותם האדם וחי בהם.

וכמו בענינים גשמיים הקב"ה ברא שיהי' לאדם אפשרות לחיות, עי"ז שהאדם למשל מרגיש שהוא צריך לאכול, אם לא הי' מרגיש ולא הי' אוכל, הוא לא הי' יכול להתקיים, כי הרי אדם לא יכול לחיות בלי אוכל.

ואתו הדבר אדם שהרבה פעמים הוא חולה, הוא מרגיש יסורים, ואם לא הי' מרגיש יסורים, לא הי' יודע האין להיזהר ומה לעשות, והי' יכול למות מזה, אז הקב"ה ברא שאדם שהוא חולה יש לו יסורים, ועי"ז שיש לו יסורים הוא משים לב שצריך לעשות משהו, כדי שיחיה, וזהו בדברים גשמיים.

..ולכאורה גם בדברים רוחניים הי' צריך להיות כך, ובאמת חז"ל אומרים שתפלה נקראת **חיי שעה**, ותורה אומרת הגמ' נקראת **חיי עולם**...

ורבנו תקנו שבן אדם צריך להתפלל, שלש פעמים ביום, וזה נקרא **חיי שעה**, כמו להבדיל בן אדם צריך שלשה פעמים ביום לאכול, [כרגיל בזמנינו אנשים רגילים לאכול שלשה פעמים ביום], וכל אחד אם עבר הזמן, הוא שוב מרגיש שהוא רעב וצריך לאכול. כך אותו הדבר הי' צריך להיות שבן אדם כל פעם שהוא מרגיש שנחלש הרוחניות שלו הי' צריך להחיות את עצמו, במה? בתורה, במעשה התפלה.

אבל הקב"ה היות שרצה לעשות שתהי' בחירה שבן אדם יכול לבחור או לטוב או להיפך, ואם בן אדם הי' מרגיש שלא התפלל אחרי שעבר כמה שעות שמרגיש שחסר לנשמה שלו, חסר חיות, ממילא לא הי' בחירה כי כל אחד הי' מבין שמוכרחים לעשות, מוכרחים להתפלל, לכן הקב"ה עשה במיוחד שבן אדם לא מרגיש, הוא לא מרגיש! ויכול לעבור אפי' יום או יומיים ואפי' יותר והוא לא מרגיש, ולא מתפלל ולא לומד.

אבל האמת היא שבן אדם צריך לעשות דברים כדי לעורר את עצמו שכן ירגיש את הצורך של הרוחניות...

ובמשך השנה יש שבן אדם נמצא באיזה מסגרת, ומזכירים אותו, עכשיו זה זמן תפלה, עכשיו זה זמן לימוד, וממילא יש ג"כ במקום זה שבטבע יש לאדם צימאון או רעבון שהוא מרגיש שהוא צריך לאכול, במקום זה יש ג"כ דברים שמזכירים אותו, עכשיו זה זמן תפלה, עכשיו זה זמן לימוד תורה.

אבל לא בכל הזמנים יש את זה, וממילא בבין הזמנים הי' אפשר שבן אדם לא ירגיש, כי הרי לא מרגישים רוחניות, הוא לא מרגיש שחסר לו עכשיו תפלה, שחסר לו לימוד התורה, ממילא ח"ו האדם חלילה וחס הנשמה של האדם.. אמנם הגוף לא מת אבל הנשמה! צריך להחיות את הנשמה.

ובזה הסביר את חשיבות "ישיבת בין הזמנים", וסיים כך:

ב"ה ראיתי שכאן יש הרבה אנשים שמסתמא "מחיים את הנשמה שלהם" ע"י לימוד התורה, ע"י מעשה המצות, ע"י תפלה, וככה ימשיכו שאפי' בבין הזמנים לא יצא הזמן לריק, רק ינצלו את הזמן, גם את החיי שעה וגם את החיי עולם.

וכל אחד בזמן הזה יזכה להחיות את הנשמה שלו, ועי"ז יזכה לעלות ולעלות, עד שיהי' תלמיד חכם שירגיש ג"כ בעצמו שהנשמה שלו מתגעגעת ללימוד התורה, שהנשמה מתגעגעת למעשה התפלה, למעשה המצות, ובזה יעלה ויעלה עד שיזכה באמת להיות אדם גדול, והקב"ה יעזור שכולנו נזכה לזה, ועי"ז נזכה למצב שיהי' ומלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים.

חיזוק לנוכח "האסונות"

והנה בעוה"ר בחודש האחרון, ירד דודי לגנו, וליקט "שושנים", ועלו בסערה השמימה, צדיקים וצדקניות, באופן עגום מאד. ואחרון הכביד, האברך המופלג, אב בחכמה ורך בשנים, הרה"ג ר' יצחק ליברמן זצ"ל בן יבלחט"א גברא רבא רב ביהכנ"ס "בית תפילה" בפרדס כץ, שהכתירו רבינו לזה, הגאון רבי יוסף שליט"א. וחתנא דיקירו המופלג הרה"ג ר' חנני שיף שליט"א מרבני ישיבת גרודנא באר יעקב, צער נורא על אבידה נוראה כזו.

וכן רואים דבר פלא, שישנן כמה משפחות, שישבו שבעה בזה אחר זה, האב והאם, על פטירת א' ההורים, ואף שאיננו מבינים בדרכי שמים, אך דבר זה לימדנו רבינו, שאסור לומר "מקרה הוא", אלא דבר ה' אלינו, ורצונו שנתחזק.

ניתן להשיג הגליון ברש"י 14 קומה 2 בניילונים ע"י הדלת

לכן אמרתי להביא א' ממכתבי רבינו, שכתב במקרים שכאלו, באסונות שרדפו בזה אחר זה, והלואי שנתחזק בדברים, ויסיר ה' חרונו מעם חביבו.

בס"ד י' כסלו תשס"ז לפ"ק

לכ' עדת ישראל אשר ב... ה' עליהם יחי'

שמעתי על האסונות שפקדו במקומכם ר"ל, ואתם חושבים לנכון שיש בודאי צורך להתחזק יותר ביראת שמים. כמובן אין אתנו יודע עד מה, ועלינו להתחזק בכל הענינים, אבל מה שיש להניח מאד לזיזר בדברים שבין אדם לחבירו שזה מאד חמור.

ויש להתחזק בענין שבת שכבר יפסיקו מלעשות דברי חול חצי שעה לפני השקיעה, וכל מה שמפסיקים מלעשות דבר שאסור לעשות בשבת זה מאד חשוב. וידוע מאמר חז"ל בשבת קי"ח ב' כל השומר שבת כדן אפילו עובד ע"ז כדור אנוש מוחלין לו. וכן כל עניני כיבוד בלבוש ובכל הדברים הכל לעשות לכבוד שבת.

ומאד להזהר מלדבר דברי חול בבהכנ"ס ובפרט בשבת, וכ"ש מאד להזהר שלא ידברו דברים האסורים.

גם ראוי שהנשים שבאפשרותם לאפות, יאפו חלות לכבוד שבת להפריש חלה בשיעור שלשיטת החזון איש זצ"ל זה 2250 גרם חייב ברכה, ואפילו קשה לכל שבת יאפו פעם בחודש.

ובזכות הזהירות שלא לפגוע בחבירו, וזכות השבת ומצות כבוד בהכנ"ס ובהמ"ד, תזכו כולכם בבריאות הנפש והגוף אנשים ונשים וטף.

וה' יגדור פירצות עמו ולא יאונה להם שום צער ויגון.

אהרן י' לייב שטינמן

ירפא ה' את כל המשפחות השבורות, וינחמם בכפלים לראות אך ששון ושמחה, בכל גבולם.

וכל אחינו בית ישראל, יזכו לאך ששון ולשמחה. ונזכה עוד בהאי שתא, לאכול מן הזבחים ומן הפסחים, אשר יגיע דמם על קיר מזבחך לרצון.

בלי בגד עליון, ערום הוא!

עוד דבר אחד אזכיר, מה שהי' איכפת לי לרבינו "מאד", שבני תורה לא ילכו ברחוב "בלי מלבוש עליון וכובע", וכבר הבאנו מכתב מיוחד שכתב על זה, וכעת נביא דבר א' שאמר בעת שלמדו הל' בדיקת חמץ.

כתוב בשו"ע (ס' תע"ב סי"ג), אפילו עני וכו' ימכור מלבושו וכו' בשביל יין לד' כוסות. וצ"ב במאי מיירי אי במלבוש שעל גופו וישאר ערום, בודאי לא חייבוהו חז"ל לילך ערום, וע"כ דיש לו כמה מלבושים, א"כ מאי קמ"ל שימכור מלבושו, יותר משאר נכסים שיש לו.

ומבני השיעור רצו לומר דמיירי במלבוש עליון. ואמר ע"ז רבינו - ללכת ברחוב בלי מלבוש עליון, היינו "ערום"...

"אוהבים דבריה"

בגד שאינו ראוי לצאת לרה"ר

שאלה: כמה בגדים שוים, שמונחים ביחד, אלא שלאחד מהם מחובר דבר שמעכבו מלצאת אתו לרשות הרבים, האם זה מחשיבו ל"פסולת" כלפי חבירו, ואסור לשלפו מהתערובת, או דלמא כיון ששייך ללבשו בבית, נחשב ראוי, ואם מוציאו אי"ז מוגדר כפסולת.

דוגמא, חולצה חדשה, שתפור בה למטה "כפתור רזרבי", או חליפה וכדו' שתלוי בה תווית, דהוי הוצאה ברשות הרבים.

ועל הצד דהוי חסרון, יל"ע אם כשנמצא בעיר שכולה "רשות היחיד" ומוטל לטלטל בה, יהי' הדין שונה, וצ"ע.